

SVETI NIKOLA TAVELIĆ
Šibenik, 14. studenoga 2022.

LITURGIJSKA ČITANJA:

Mudr 3, 1-9; *Ps* 124, 1-3a, 3b-6, 7-8;

Rim 8, 31-39; *Lk* 9, 23-26

Godine 1998. u Mariji Bistrici, o Stepinčevoj beatifikaciji, Ivan Pavao II. jasno je istaknuo: „Mučenici su svojom žrtvom ujedinjenom s Kristovim patnjama pružili posebno svjedočanstvo, koje, unatoč zubu vremena, ništa ne gubi na svojoj rječitosti, nego nastavlja izgarivati svjetlo i širiti nadu. Osim njih ima i mnogo drugih pastira i običnih vjernika, muževa i žena, koji su krvlju potvrdili svoju vjernost Kristu. Pripadaju velikom mnoštvu onih koji, odjeveni u bijele haljine i s palmama u rukama stoje pred prijestoljem i pred Jaganjcem (usp. *Otk* 5, 9).“ (*Homilija* u Mariji Bistrici, 3. listopada 1998.)

Od prvih kršćanskih vremena naša rodna gruda natopljena je krvlju, od sjevera prema jugu, od istoka prema zapadu. Nisu li nam svi oni svjedoci trajne i nepomućene vjernosti Kristu i Crkvi? Nisu li dokaz da „Gospodin ljubi narod svoj“ usprkos svakom njegovu odmetanju? Nisu li dokaz njegove blizine usprkos nepravdi koja se narodu nanosi, usprkos laži koja želi postati istinom!?

Istina i krv mučenika, od Solina i Srijema, preko Jeruzalema, Krbavskoga polja, preko Bleiburga do Ovčare, traži one koji će nastaviti ljubiti usprkos svemu, koji će cijeliti istinu usprkos lažima, koji će darivati živote usprkos izvanjskome besmislu žrtve života poradi Krista.

Osjećajući da je izabran od Gospodina, slušajući *njegov prijateljski zov ljubavi* Nikola ostavlja svijet; po uzor Asiškoga siromaha Franje slijedi Krista; vođen nadahnućem Duha, upućuje se u Bosnu dopuštajući se iznenaditi Božjom providnošću; potpuno se prepušta u Očeve ruke i stavlja pod Kristov štit. To će ga dovesti i do Jeruzalema.

Njegova želja nije zadovoljiti se osrednjošću, nego biti Božji suradnik u svijetu, vratiti duše Bogu i posvetiti što više duša. Za Nikolu je prijeko bilo potrebno gorjeti, nikada se ne ugasiti, trajno nadolijevati ulje Božje milosti i ne izgubiti orijentir u životu. Trajno je revnovao za Boga: kao dijete, kao student, kao redovnik i svećenik, kao apostol i misionar. Mnogi su, doduše, htjeli ugasiti tu vatru, ali „mnoge vode ne mogu ugasiti ljubav niti je rijeke potopiti“ (*Pj* 8,7a).

Gorjeti, žariti, paliti, u konačnici izgorjeti bio je očito Nikolin *modus vivendi* (način življenja) jer „zapaliti svijet ognjem ljubavi cilj je Božjega silaska na zemlju“ (KS, 827). Njegov *modus vivendi* postaje i jest *ars vivendi* (umjetnost življenja) protkan umjetnošću vjerovanja (*ars credendi*) i umjetnošću slavljenja (*ars celebrandi*); iz njegova življenja očituje se ljepota vjerovanja i povjerenja, i žarka želja za proslavom Boga, riječju i djelom.

Krist je to učinio svojom oporukom i zapovijedi ljubavi, a Nikola i braća svojim neodstupanjem od zapovijedi Kristove. Ni korak unazad, ali korak unaprijed da. Ništa ih nije udaljilo od ljubavi Kristove. Kako križ postaje mjestom i oltarom Kristove žrtve, tako i stup za bičevanje, samica i okovi postaju mjestom proslave Boga u herojskom stupnju.

Na mjestu gdje mržnja razara, gdje hladnoća ubija, gdje čovjek čovjeku postaje vuk, Nikola i njegova subraća su u miru, prepušteni i povjeren Bogu, sigurni u njegovu prisutnost i ljubav koja je sposobna iznova stvoriti, obnoviti i dati gorjeti.

Nije li nam potrebno prisjetiti se svih onih koji su svoje živote proveli u logorima totalitarističkih sustava? Kolike li su životne priče ispisane krvlju naših očeva i majki razdvojenih od obitelji i progonjenih zbog nacionalne i vjerske opredjeljenosti? Koliki li su križni putovi prijeđeni i proživljeni u logorima, a zatim Božjom voljom preživljeni ili okrutno svršeni?

Na tim mjestima mnogi su, riječima svetoga apostola Ivana, „iz smrti prešli u život“ zbog svoje vjere i pouzdanja u Boga, ali toliki su za života *živjeli smrt* jer je postala dijelom njih kao plod ukorijenjene mržnje koja stvara okrutno, zatvoreno i bešćutno srce. Na tim mjestima, vjerujemo i sigurni smo, uvijek je gorio bar jedan plamen vjere i ljubavi prema Bogu, obitelji i Domovini. Ondje je i Nikola na oltaru svojega tijela, okružen Deodatom, Petrom i Stjepanom, izgorio plamenom ljubavi i prikazao Ocu nebeskom žrtvu svojega života, po uzoru na svojega Učitelja Isusa.

Braće i sestre!

Učiteljev križ i učenikova samica i muka stoje nam pred očima kao gorući oganj koji usmjerava naše živote u odlukama za Boga, za život, za ljubav. U tami mržnje, u sivilu života promatrajmo Kristov pobjednički križ i napajajmo se njegovom krvlju koja nam daruje novi život i potrebnu snagu. Neka nam Nikolino posvemašnje predanje i vjernost pomognu kako od svojega života učiniti plamteću i sebedarnu ljubav sposobnu zagrijati hladnoću svijeta u kojemu živimo.

Sabrani oko Gospodina, pristupimo njegovu stolu. Pristupajući promatrajmo istinskoga svjedoka i mučenika Isusa, našega Spasitelja. Krist nam se i danas daruje,

daje nam se u ruke, u srce. Daje nam sebe u kruhu da se lomimo i dajemo drugima kao hrana ljubavi. Daje nam sebe u krvi koja nas pere od svake ljage i daje nam novi život.

Nasićeni na Kristovu otvorenu boku, nahranjeni na njegovom oltaru znajmo i mi biti njegovi svjedoci. Ne zaboravimo povijest, ne zaboravimo jezik, ne zaboravimo Krista. Nosimo ih i svjedočimo drugima.

Neka srce naše – poput Nikolina – evanđeljem blista i tako ljude podsjeća na Isusa Krista!